

**A TANÁR IS EMBER, DE NEM AZ A DOLGA:
SPAR UND KEINE ENDE**

Igaz, Goethénél SPEAR, mint Shakespeare, de azért nekem is keine Ende, amint a tömegközlekedést várom, hiába, na: öregsünk, álmaink egyre merészebbek, már buszokat vizionálunk a horizontra, de busz helyett fiatal női arc lép be, majd ki a látóteremből. Még jó, hogy nem jön az a szemét, hogy enné meg a büdös fene busz, legalább van időm marcangolni foszladozó memóriámat, honnan is ismerem, ó nem a buszt, a fiatal nőt, aki ráadásul rám köszön.

De ím, begördül a NAGYÓ, agyó várakozás, s ahogy felszállok, világosodom: honnan is ismerem – ja, nem a buszt.

Félórácska telvén a Sparban, hát nem egy Shakespeare, de azért a soroknak keine Ende, ez van, meg az, hogy beállok az alternatív kígyók közül pont abba, ahol a felismerni vélt helyén ott ül az igazi – pénztároslány. Mondom is neki, mert mostanában beszédes lettem: „Hamar ideért.” Persze, nem ezt mondom, csak azt, hogy milyen érdekesek a véletlenek. Mondja, ő gyakran van így, hiszen itt, a pénztárnál annyi arcot lát, folyton szembejönnek, akárhová megy, ezért a biztonság kedvéért mindig köszön – de sok a nevetlen ember, mert, ha nem is ismer fel, ki ismerne fel egy pénztárosnőt, mint Parti Nagy villamosvezetőnőjét, gondolom, szóval, mondja, azért legalább visszaköszönhetnének.

Püff neki. Vásárlóállat.

Állok itt civilben a Sparban keine Ende, és egy vérbeli tanárnak fizetek. De nem leplezem le magamat, hogy belőlem is jó pénztáros lehetne. Szorgos vagyok és udvarias.

Felszállok a buszra, köszönök a sofőrnek, és mit ad Isten? Nem köszön vissza. 10-ből 8 a jelenlegi átlagom. Hja, ez nem London, de azért igyekszünk, und KEINE ENDE.